

ΣΚΛΗΡΗ ΜΟΥΣΙΚΗ

Τό 'χειμώνα τοῦ 1664, ὁ Ζάν - Μπατίστ Λουλί, γενικός ἐπιθεωρητής καί συνθέτης τῆς μουσικῆς τῆς βασιλικῆς αὐλῆς, ἔγραψε τὸ περίφημο «Μιζερέ» του. Τὸ ἔργο αὐτὸ ἄρεσε ὑπερβολικά στὸ βασιλιά Λουδοβίκο τὸ 14ο, ποῦ σὲ κάθε εὐκαιρία τὸ ἐξεθείαζε στοὺς αὐλικούς του.

Κάποια μέρα ὁ Λουλί ἐκτελοῦσε αὐτὴ του τὴ δημιουργία στὸ παρεκκλήσιο τῶν Βερσαλιῶν, μπροστὰ στὸ βασιλιά καί τοὺς αὐλικούς του. Κατασυγκινημένος ὁ Λουδοβίκος ἄκουε γονατιστός τὸ ὑπέροχο αὐτὸ ἔργο καί οἱ αὐλικοί του μιμοῦμενοι τὸ παράδειγμα τοῦ βασιλιά τοὺς εἶχαν γονατίσει κι αὐτοί. Ἔτσι ἔμειναν γονατιστοὶ ὡς ποῦ τέλειωσε τὸ ἔργο αὐτὸ, ποῦ κρατᾶει ἀρκετά.

Ἄφου τέλειωσε ἡ ἀκολουθία, ὁ βασιλιάς ρώτησε τὸ δοῦκα τοῦ Γκραμόν—ποῦ ἡ γονυκλισία τὸν εἶχε κυριολεκτικὰ τσακίσει—πὼς τοῦ φάνηκε ἡ μουσική τοῦ «Μιζερέ». «Ἄ! Μεγαλειότατε, τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ δοῦκας τρίβοντας τὰ γόνατά του, ὅσο γλυκεῖα εἶναι αὐτὴ ἡ μουσική γιὰ τ' αὐτιά τόσο, σκληρὴ εἶναι γιὰ τὰ γόνατά!»